

Ara Que Tinc Vint Anys

Joan Manuel Serrat

Ara que tinc vint anys,
ara que encara tinc força,
que no tinc l'ínima morta,
i em sento bullir la sang.

Ara que em sento capaç de cantar si un altre canta.
Avui que encara tinc veu i encara puc creure en déus...
Vull cantar a les pedres, la terra, l'aigua,
al blat i al camí, que vaig trepitjant.
A la nit, al cel, a aquest mar tan nostre,
i al vent que al matí ve a besar-me el rostre.
Vull alçar la veu, per una tempesta, per un raig de sol,
o pel rossinyol que ha de cantar al vespre.

Ara que tinc vint anys,
ara que encara tinc força,
que no tinc l'ínima morta,
i em sento bullir la sang.

Ara que tinc vint anys, avui que el cor se m'embala, per un moment d'estimar, o en veure un infant plorar...
Vull cantar a l'amor. Al primer. Al darrer.
Al que et fa patir. Al que vius un dia.
Vull plorar amb aquells que es troben tots sols, sense cap amor
van passant pel món. Vull alçar la veu, per cantar als homes que
han nascut dempeus, que viuen dempeus,
i que dempeus moren.
Vull i vull i vull cantar. Avui que encara tinc veu.
Qui sap si podré demó. Però avui només tinc vint anys.
Avui encara tinc força,
i no tinc l'ínima morta,
i em sento bullir la sang...